

העם
אמתלה שכזאת

זה רק תירוץ. אבל איזה תירוץ ורוקא במחנה הלאומי

רויד ארמון, עסקן הליכוד (מוצא ליברי, לי), הוא פירוטומאי, ועל כן הוא אמון על גימיקים. כשהיה צורך לרחות את מועד כינוסו של מרכז תנועת הליכוד, כדי לרחות את ההתנגשות בין יצחק שמיר ואריאל שרון (ראה להן ועמוד 14). מצא את האמתלה המושלמת: באותו היום, ה־4 ביולי, חל יום־העצמאות האמריקאי. יש קבלת־תפנים כשגרירות של ארצות־הברית. כמה מחברי־המרכז מודים לשם. "איך לא חשבנו על זה?" קרא יצחק שמיר, וקיבל את התירוץ. חגיגת הנציה העליון. אולם גם כתיב, רוק, אין אמתלה זו מוסיפה כבוד לתנועה הגמריה את עצמה כמחנה הלאומי."

אלוף מרדכי איאפשר להציון

ספק אם יתכן דבר כזה במדינה כלשהי בעולם, המכבדת את עצמה. המוסר העליון של מיפלת־השילטון רוחה את כינוסו, מפני שמדינה אחרת חוגגת את יום־עצמאותה. בימי הנציב העליון הבריטי, שבתו כל בתי־הספר בפלשתינה (א"י) לרגל יום־ההולדת של המלך, ירום הודו. מאז שזכתה ישראל בעצמאות פורמלית, אין שבתונים כאלה. מר זר שתירוץ זה מתקבל רווקא בתנועה הרואה את עצמה כממשיכת המחתרות, שגירשו את הבריטים מהארץ. אם חשוב יותר לעסקניה־ליכוד להתחכך עם המכובדים במסיבה אמריקאית מאשר עם עמיתיהם במרכז־החרות, הם מעידים רק על עצמם.

צה"ל
בלי עלי־דפנה

זהו בית־קברות לתהילתם של אלופים. שרן, לוי ומודעי הוכו עוד לפני שהתחילו. מה גרם לכך?

האינתיפאדה היא בית־קברות לתהילתם של אלופים. אין זו תופעה מיוחדת לישראל. אין כמעט גנרל, שעסק בריכוז התקוממות קולוניאלית, שעלה לאחראי־מכן לדרגת של מצביא מהולל. מכל מילחמות־ישראל, המילחמה באינתיפאדה היא העכורה ביותר. לא נולדו בה שיי, כמו במילחמת־העצמאות. לא יפורסמו עליה אלבומי־ניצחון, כמו אחרי מילחמת ששת־הימים. לא יסופרו עליה אגדות, כמו על מילחמת יום־הכיפורים. לא ידרוך בה כריכו של שום מפקד, כמו כוככם של אברהם

ברעם וגורודיש במילחמת ששת־הימים או כוכבו של יאנוש במילחמת יום־הכיפורים. השירים שיוולדו במילחמה זו יהיו פלסטי־ניים, והספרים שינצוהו אותה יכתבו בערבית.

קאריריה קטועה. ההתרוממות נפלה על ראשו של דן שומרון כמו בלוק של בטון. כשנכנס לתפקידו דיבר על צה"ל חרש, רענון, קטן, יעיל, מודרני. תחת זאת נאלץ להתמודד עם בעלי־רוגטקות.

כך קרה לאלוף עמרם מיצנע. האיש שזכה בתהילה מוסרית במילחמת־הלבנון נשבר בין הפטיש של המתנחלים והסדרן של האינתיפאדה. הקאריריה שלו נקטעה. הוא ביקש להעבירו מתפקידו.

שום אלוף בעל עתיד בצה"ל לא חפץ לקבל תפקיד כפוי־טובה זה על עצמו. שום מצביא אינו אוהב מילחמה שאי־אפשר לנצח בה. כל מי שנכנס לנעליו של מיצנע יודע שגורלו נחרץ.

המועמד הטבעי היה יצחק ("איציק") מרדכי. הוא כבר רכש ניסיון כאלוף פיקודי־הדרום, הממונה על המילחמה באינתיפאדה ברצועת־עזה. הוא לא זכה שם בתהילה, אולם היה לו מול כלשהו: מעשייה־הוועה שאירעו בתחום פיקודו לא דבקו בו אישית.

אולי זה מפני שלציבור כולו יש נקיפת־מצפון כלפיו, בעיקבות היחס אליו בפרשת האוטובוס בקו 300. אולי זה מפני שאין כמעט מתנחלים ברצועת־עזה.

תפקידו החדש, כיוורש של מיצנע, יהיה קשה הרבה יותר. אולם מרדכי הוותיק, בן ה־44, אינו מועמד לתפקיד הרמטכ"ל. כשיהיה לו מול כלשהו: מעשייה־הוועה שאירעו בתחום פיקודו לא דבקו בו אישית. בוע בחיבה אחר מעמיתיו.

שומר נפשו. צרה גדולה יותר נפלה על נתן וילנאי, שיישר את מרכיב בפיקודי־הדרום. וילנאי (כנו של זאב וילנאי, איש ידיעת־הא"י וראש־ישראל השלמה) נחשב כקצין מעניין ובעל־עקרונות. זה לא יעזור לו בתפקידו החדש.

כל עוד נמשכת האינתיפאדה, התפקידים של הרמטכ"ל, אלוף פיקודי־המרכז ואלוף הדרום הם חסרי־תוחלת. שומר נפשו וקאריריתו ירחק מהם.

מיפלת
איך התהפכה

הקערה?

שרון, לוי ומודעי הוכו עוד לפני שהתחילו.

מה גרם לכך?

גרעין סער (סרצ'נסקי)

תוך שבועיים הפך שמיר את הקערה על פיה. ממצב של איום על מנהיגותו מצד שלושה שרים בכירים במיפלתו וח"כים רבים (גם מתחננו) הוא עבר למיתקפה. היום כבר נשי מעים רמזים להסקת מסקנות על־ידי שמיר כלפי מתנגדיו, ולהוצאת אריאל שרון מהליכוד. איך זה קרה, ומה יקרה?

לפני חודש החלה ההתארגנות של מתנגדי "התוכנית המדינית" בליכוד. שרון, מודעי, חיות, ארצי־שאל, צעירי־הליכוד — הכל תקפו את התוכנית בחריפות וקראו לכנס את מרכז־הליכוד לדיון בה. שמיר עצמו הראה סימני־סרבנות לכנס את מרכז מיפלתו לדיון בתוכנית שכבר אושרה על־ידי הממשלה והכנסת, ושהוצגה לפני הממשלה האמריקאית כביקורו בושינגטון. הלכה־רוח בין חברי מרכז־הליכוד לא ניבאו טובות מבחינתו של שמיר.

הסדר ומשול. באותה שעה שהה השר דויד לוי בחוץ־לארץ. אומנם, לפני צאתו הצ' (המשך בעמוד 12)

הציוני
לייברל
מהפכה
מרדכי

ענת סרגוסטי

ציהם השונים. כולם לבושים במיטב בגדיהם, כולן מאופרות ומסורקות, כיאה למעמד ההיסטורי של כניסתם לתוך הפורום המצומצם (שלושת אלפים) של חברי מרכז הליכוד.

מולם, על בימה מעוטרת בציבועי הרגל הלאומי, נמתחה לרוחב הכתובת: הליכוד — תנועה לאומית ליברלית. להתאחד — כן. להיבלע — לא.

מתחת לכתובת, מאחורי שולחן ארוך־ארוך, ישבו שתי שורות של אישים. בשורה הראשונה היו יצחק מודעי, רויד ארמון, יצחק רום, צבי בר, יוסי גולדברג, אברהם שריה, יצחק קעטבי, פינחס גולדשטיין, פסח גרופר, רמי דותן ומוריס רג'אן. מאחוריהם היתה שורה שנייה של מכובדים.

הכינוס נפתח בנאומו של יצחק מודעי מרכז־הליכוד, הקובעים את גורל המדינה: אוסף של מי שהיו ושל מי שמקווים שצד זה

התחלה היתה מרשימה, רישמית, מלאת כבוד, סימלית ומסודרת. הסוף לא היה מבייש אף את המקדוה־מימכר הסוערים ביותר בשוק־הכרמל, או בשוקים סואנים אחרים. זה נראה, כסוף, כמו טעם הלכות מתוכנית־זיווגים רעשנית בשלווייה האמריקאית המצועצעת.

המיפלה הליברלית (לשעבר) נחרה השבוע ב־600 חברי־מרכז חרשים, המצטרפים ל־400 הקיימים, שיהיו ביחד שליש מחברי מרכז הליכוד (המאוחד).

איך בוחרת מיפלה דמוקרטית 600 צירים למרכז התהליך הוא, לכאורה, פשוט ושיטתי. כל סניף ברחבי־הארץ מתכנס, חברי הסניף בוחרים בנציגיהם לוועידה, הוועידה מתכנסת ובוחרת מתוכה חברי המרכז.

פשוט? לא במיפלה הליברלית (לשעבר). במשך שנה ויותר, מאז התאחדו שתי המיפלות — חרות והליברלים — היה ברור שהמרכז הליברלי, בן 400 החברים, יצטרך להתעבות כדי להוות, בסופו של תהליך, שליש מהמרכז המשותף. בינתיים לא הטרד את עצמו איש מבכירי המיפלה וממנהיגיה בשאלה איך ייעשה הרבר.

המרכז המלא המשותף יתכנס בפעם הראשונה בתחילת חודש יולי (2 ביולי לפי גירסה אחת, 4 ביולי לפי גירסה שניה, או בתאריך אחר לפי גירסת־פשרה מסתמנת) ויערך בו דיוקן על יוזמתו המדינית של יצחק שמיר.

דיון רציני, אולי היסטורי. דיון שתוצאותיו יכולות לקבוע במידה רבה את דרכה של מדינת־ישראל בתקופה הקרובה ואולי אף יותר מזה.

אך כל העניין הכבד והרציני הזה התגמד לעומת דרך בחירתם של חברי־המרכז החרשים. מניין לוקחים אותם? החלטת מנהיגי המיפלה הליברלית היתה שכל חבר מרכז יצטרך להמליץ על חבר וציוני נוספים. חבר זה ברור. חצי מהז

מי שנכנס ביום החמישי אחרי־הצהררים לאולם שבו נערך כינוס מרכז המיפלה הליברלית, היה בטוח שמדובר במשהו רציני ומסודר. בתוך אולם רחבי־ידיים הוצבו מאות כיסאות בשורות ישרות, שעליהם ישבו כשקט מופתי חברי מרכז־המיפלה ומומל-

שיחה

עם חצי

את רוצה להיות חברת מרכז־הליכוד?

בוודאי, אני רוצה לקחת חלק פעיל בהחלטות, וזו הזדמנות טובה.

למה את חושבת שמגיע לך?

כי כאשר חברי־מרכז אני מגיעה לכינוסים מולטיים כבר הרבה שנים, והגיע הזמן שאוכל להשמיע גם בזכות עצמי.

מי ממליץ עליך בתור חצי?

חצי אחד ממליץ עלי בעלי.

ומי החצי השני?

חברת־מרכז אחרת. אבל אני מעדיפה במיפלה כבר הרבה שנים, בכל מיני גופים.